

Crònica política comentada

Volum 3.er de la Història del Catalanisme

Barcelona

Núm. 13

26 setembre de 1931

DEL N.º 12 AL N.º 13 DE "GARBA"

Durant els dies transcorreguts des de l'aparició dels dos nombres de la nostra publicació, el passat i el present han succeït diversos fets que han revestit excepcional gravetat. Entre tots, el de més relleu és la vaga general que esclatà el dia 4 i acabà el dia 6 oficialment, i el dia següent amb realitat.

Continua a Barcelona, particularment, el poder amagat, desconegut de tothom, irresponsable, d'uns dirigents misteriosos dels sindicats únics. Cap autoritat, ni les de la Dictadura, no saberen acabar amb la fosquedat de la C. N. T. Es cert que per efectes de la persecució i de la violència (no de la llei ni de la justícia) aturen aquelles arbitràries autoritats les accions no menys violentes, il·legals i injustes, per poc meditades, de l'organisme central obrer de la nostra terra; però no és menys cert que a malgrat de formidables oposicions no es logrà ni acabar, ni transformar l'estructura dels sindicats, treient-la de les ombres i presentant-la a la llum del sol. Les cotitzacions més o menys evidenciades es continuaven efectivament i quan, caiguda la dictadura, un règim de llibertat ha quedat establert, s'ha pogut veure com era d'igual la situació i com havia estat inútil en absolut tota l'actuació realment equivocada i fora de tò del funestíssim Martínez Anido.

Amb cinc mesos n'hi ha hagut prou per a culminar en una perturbació general de la nostra societat, les innumerables perturbacions parcials que diàriament es produïen, trencant la vida de la nostra indústria, anorreament el nostre treball i enfondint la tomba, on, si aquesta labor continua, ha d'enterrar-s'hi més o menys aviat, i primer que tothom, el nostre element obrer que, o bé tindrà que emigrar (com fan els seus *germans* de la resta d'Espanya), o claudicar, perquè la boca no admet raons, retrassant molt més la data en la qual cifra l'esperança de l'assoliment de la seva emancipació definitiva.

Veus isolades s'han alçat donant un crit d'alarma i condemnant la falsa tàctica emprada insensatament pels elements més extremistes de la C. N. T. Veus honrades s'han deixat sentir, al cap de les quals la "*Unió Socialista de Catalunya*" parlà amb frases rublertes de seny i bon sentit; al costat d'aquelles, i deixant al marge les interessades per venir d'actors de la revolta, fan veritable pena les de determinada premsa que creu que ésser esquerrà vol dir preconitzar i defensar la violència i la tirania, igualment reproable i repugnant als nostres sentiments liberals, quan va tenyida de negre, de blanc o de roig; que les dictadures són tan indignes quan les dirigeix un Mussolini, que quan les orienta un Stalin, o quan es cobreixen amb la corona d'origen diví dels *Czars* de totes les Rússiaes o dels Felips de totes les Espanyes. I, és clar, quan el cos social es veu trasbalsat per moviments convulsius, d'origen morbós, no té res de particular que curandars de tota mena proposin remeis de barbre eficàcia. Val més prevenir que curar, val més evitar l'atac epilèptic que contenir-lo amb la força. Som tan lluny dels agres conceptes del cèlebre article de "*La Vanguardia*", com de les adulacions a la plebs demagògica de "*L'Opinió*", tot hi

1000

19